

Последњи из кабинета Мирка Цветковића за кога се могло претпоставити да ће пружити било какав отпор распомамљеном невладином сектору – министар за људска и мањинска права Светозар Чиплић – већ недељама се налази под жестоком артиљеријском паљбом Друге Србије, на коју је најзад и узвратио у интервјуу "Вечерњим новостима" од понедељка, 1. марта. До скоро незамислив сукоб избио је око Горана Милетића, НВО активисте којег је ЛДП, уз бесрамно наметљиву подршку више од 200 невладиних организација, предложила за позицију повереника за заштиту равноправности, али који није добио поверење Одбора за уставна питања Скупштине Србије на седници 19. фебруара.

Рачунајући, ваљда, да неке ко годину и по дана толерише многобројне испаде Марка Карацића (или је прећутно сагласан са њима), мора бити да одговара и Горан Милетић, Друга Србија очекивала је да ће Чиплић јасно и гласно стати иза њиховог кандидата, па га је данима уочи избора прозивала да то и учини. Министар је, међутим, најпре разочарао НВО јуришнике својим неоглашавањем, а поменути интервјуом "Новостима", у којем се отворено супротставио већ одбаченој кандидатури Милетића, сасвим их је разгневио, толико да је истог дана Коалиција против дискриминације издала саопштење у којем се жестоко обрушила на Чиплића.

Ко је човек чија несуђена државна служба завади Светозара Чиплића са Другом Србијом? Па, то је необично занимљива особа, коју је потписник ових редова једном имао прилику да гледа и "на делу".

Убиство једног дугокосог момка

Горан Милетић, рођен 1972. године у Чачку, занимљив је првенствено по томе колико му је стало да служи држави о којој, у својим многобројним јавним иступима, никада није рекао/написао ниједну лепу реч. Сметала су му и вековна обележја Срба, па и она која наша нација дели са стотинама других народа, као што је хришћанство. Десетог априла 2007. године, у време тадашњег Ускрса, на блогу Б92 написао је текст "Туцанијада

морала и здравог разума", у којем, између осталог, стоји и ово:

"Ја баш волим верске празнике у земљи небеског народа коме управо отимају 15% земаљске територије. Ем је то згодна прилика да се сви присете `голготе`, `страдања`, `искушења`, `завета` и сличних керефека које су везане за тих 15% територије, ем је то згодна прилика да вам тих дана прекрше макар једно људско право (најчешће је то право слободу вероисповести које укључује и избор да будете атеиста/агностик)."

Даље се згражавао над чланком у "Куриру", у којем је било описано како су Ускрс провели Милорад Улемек Легија и Звездан Јовановић, да би на крају написао следеће:

"Србија два дана није радила због убиства једног дугокосог момка (није био Србин) пре неких 2000 година. Ја предлажем да се макар један од та два дана укине, а да се уместо тога достојанствено обележе датуми кад су почињани ратови у Хрватској, БиХ и на Косову, а ако неко мисли да је то превише, можемо се сложити да је датум убиства Ћинђића такође прикладан за обележавање..."

Непун месец и по касније, тачније, 22. маја исте године, Милетић је такође са сајта Б92 саветовао будућу Владу шта би требало да уради из области људских права. Међу 50 савета, нормално, најчешће се провлачи тема злочина "почињених у наше име" и нашег "суочавања са прошлошћу". Ево неколико препорука које је упутио другом кабинету Војислава Коштунице:

"2. Упознајте јавност са догађајима из `блиске прошлости`

Објашњење: С обзиром да је РТС само у називу јавни сервис, а да га Влада посредно или непосредно контролише, Влада мора да покаже како су 90-их вођени ратови у наше име. За ово није потребан наш новац од претплате, узмите само филмове који су до сада приказани на Б92, а важни су за Сребреницу, Сјеверин, опсаду Сарајева, Шкорпионе итд. Оно што се никако не треба десити је оправдавање злочина чињених у име Срба, неким другим злочинима (тренутно владајућа мантра).

3. Ухапсите оптужене за ратне злочине који су оптужени пред Трибуналом

Објашњење: Чак ни радикали више не доводе у питање да су оптужени у домаћају наших власти (сем Властимира Ђорђевића који је у Москви или некој RUS-friendly држави).

5. Објасните грађанима зашто су оптужени у Хагу и зашто су осуђени они који то јесту

Објашњење: Ово важи за представнике власти, медије `блиске Влади`, политичке партије, државне службенике. Да би вам било лакше – они су осуђени/оптужени за НАЈТЕЖЕ облике кршења људских права.

12. Припадници ЛГБТ заједнице су грађани Србије, а обзиром да је насиље над њима најчешће, омогућите да се случајеви напада предупреду, а они који су се десили адекватно истраже

Објашњење: Ако сте геј или лезбејка, а неко хоће да вас нападне, од полиције нећете добити никакву заштиту, а кад сте већ нападнути, полиција ће вам се смејати док узима изјаву од вас. Претрпећете све дупло.

19. Почните да говорите да на Косову живе и Албанци

Објашњење: Из говора свих представника власти се стиче утисак да на Косову живе само Срби. Брига је једно, а игнорисање потпуно базичних ствари је нешто сасвим друго.

34. Објасните грађанима одлуку Међународног суда правде у случају БиХ против Србије

Објашњење: Кажите грађанима да геноцид ЈЕСТЕ почињен и да Србије ЈЕСТЕ

одговорна зато што није спречила геноцид и казнила починиоце.

39. Присуствујте макар на пар сати суђењима за Зворник, Суву Реку итд и састаните се са породицама жртава

Објашњење: Ови злочини су чињени у ваше и наше име."

Заиста су ово занимљиве идеје некога ко данас рукама и ногама покушава да се домогне осетљиве функције у држави српског народа.

Свети СС пекмез од шљива

Те 2007. године Милетић је био врло агилан на блогу Б92, на који је често качио своје текстове на разне теме. Тако је описао и победу Марије Шерифовић на "Евросонгу" у Хелсинкију. Нашу певачицу доживљавао је двојако: било му је драго што је тријумфовала баш она коју су Срби описивали као "лезбејку" и "Ромкињу", али истовремено:

"И поред свега, нису ми се свидела њена три прста и слична србовања. Биће их вероватно још у данима који долазе. Заиста ми смета, али ипак..."

Можда и најупечатљивији у погледу Милетићевих ставова, јесте његов текст "Нација и симплификација", објављен такође на блогу Б92, 28. фебруара 2007. године, непосредно пошто је Међународни суд правде објавио своју пресуду по тужби БиХ против Србије. Милетић је нашао за сходно да појашњава не само пресуду из Хага, већ и југословенске сукобе уопште, које је описао на следећи начин:

"Дакле, некада давно у једној великој згради од 8 спратова, живело је неколико браће са својим великим фамилијама. Типичан задружни фазон. Током времена & услед промена, неке фамилије су пожелеле да се осамостале, да направе сопствене станове или уреде сами своје животе на свом спрату. То се најмање свидело доминантом

најстаријем брату и његовој бројној фамилији које ћемо за потребе ове приче звати СС (СС=Срби, Србија бу Драшковић Вук). Временом је у дому & спрату СС брата почело да долази до превирања, нека деца су се наметнула као нови лидери, одлазили су на спратове зграде у којима су други живели и то проглашавали својом светом собом/кухињом/купатилом гарантујући окупљеним члановима ближе и даље родбине да нико неће узети њихов свети шпајз у коме се чувају свето СС маслиново уље, света СС пегла и највећа од свих светиња – пекмез од шљива.

"Временом су ствари постајале озбиљне, а најбоље је прошла фамилија СЛО која је живела у приземљу и чији се нови дом наслањао на кућу породице ЕУ, која је понудила помоћ. СЛО је ту видела будућност за себе, а СС се трудио да покаже пркос и жељу да што више намагарчи ЕУ. Међутим, сукоб са СЛО је трајао кратко и СС фамилија није показала превише интереса, имајући у виду да је спрат зграде у коме је живела породица СЛО није било био баш близу СС. Погађате, СС фамилија је живела на последњем спрату, да би исказала своју приврженост царству небеском.

"Временом, СС фамилија је постала све најсилнија. Неки од чланова су стално одлазили у друге делове куће/зграде и пљачкали, малтретирали, тукли, а често и убијали тврдећи да тиме штите СС рођаке на другим спратовима куће. Они који нису одлазили, подстицали су друге да то чине или су напосто ћутали иако су знали шта се дешава. Готово нико се није успротивио. Цео последњи спрат је био под тоталном доминацијом СС СМ брата потпомогнутог са тројицом старца: САНУ, СПЦ и УКС који су оправдавали сваки акт насиља на другим спратовима зграде. Тиме су у старту сасекли сваку могућу грижу савести која би се појавила код неког од СС убица & станара.

"Породице су покушавале да уреде своје спратове, направе своје станове, трудећи да се дистанцирају од СС. Фамилија ХР је прошла прилично лоше јер је неколико СС момака заузеле део спрата (два ВЦ, кухињу и спаваћу собу) претећи да ће изаћи на купатило и тиме изаћи на џакузи.

"Најгоре је прошла БХ фамилија која је живела испод СС. У тој некада сложеној БХ породици живели су и блиски рођаци СС и ХР фамилије који су желели да ставе своје шапе на овај спрат. Међутим, апетити СС су били много већи. Заједно са својим пуленима на том спрату, заузео је више од половине спрата и прогласио Шумску републику. Кренули су даље у походе. СС је браћи на спрату испод давала оружје, новац, храну, пропаганду, идеје, а већина браће је потпуно зависна & подређена СС, прихватајући циљеве које су СС СМ и поменути старци поставили. Свом ЕУ комшији, СС представници и тамошњи мужјак су говорили да они са ситуацијом на БХ спрату немају ама баш

никакве везе, сем што браћи дају храну.

"СС мужјаци су браћи говорили да треба да побију остале нон-СС чланове, што су браћа једног дана и учинила. Убили су 8 чланова породице у дневној собина БХ спрату. Један младић из ЕУ куће је чак био присутан, али ништа није предузео. СС браћа су већину тела сакривале по ормарима у кући, покушавајући да умање квантитет и квалитет масакра. Недуго затим, ЕУ и друге комшије су се сасвим умешале и после много времена, прекинуле злочине СС. Основан је и суд у ЕУ згради, али неки од починилаца су се дуго скривали на СС и БХ спратовима. СС никада није прихватила да је за злочине, никада се ником није извинила нити понудила било какву надокнаду. Никада ником на ХР, БХ и КС спрату није речено да СС фамилија осуђује злочине почињене у име светог СС пекмеза од шљива. Десет година после масакра, СС чланови фамилије углавном говоре новинарима да се то није десило, да су ту страдали они са пушкама у рукама, да је то све било оправдано или да је то дело браће са БХ спрата, са којим они немају везе (сем оних паралелних & специјалних)."

Србија да крене у вртић

Редовно називајући Републику Српску – Републиком Шумском, и сматрајући Косоов независном државом, Милетић је текстове објављивао још и на сајту "Пешчаника", где је такође користио свакојаке изразе, реченичне конструкције и "мисли" не би ли што више истакао што црњу улогу Србије у што крвавијим догађајима из блиске прошлости. Моја маленкост је, међутим, за Милетића први пут чула 16. октобра прошле године, када сам, заједно са Маринком Вучинићем, присуствовао трибини о говору мржње, коју је организовала "Иницијатива младих за људска права" (иначе, једна од најгласнијих организација у садашњој подршци Милетићевој кандидатури).

Том приликом, Горан Милетић одржао је краће излагање чији су ово најбитнији делови:

"Ја заступам тезу да Србија у неким стварима мора да крене од почетка, отприлике од вртића или од основне школе. Дакле, идемо овако: имамо на нашим телевизијама `Фарму`, ријалити шоу који се зове `Фарма`, на другој имамо `Биг брадер`, на трећој `Сурвајвор`. И, та три шоуа се боре за популарност, колико ће људи да их гледа. Ја имам тезу да би најпопуларнији шоу овде био вероватно неки у коме би ми, у коме би та продукцијска кућа промовисала да ће, на пример, пет учесника бити убијено у току шоуа, или да ће неком бити одсечена рука, нога и тако даље. Значи, јако пуно гледалаца, не

само из Србије, него из целог света би гледало, јер би то било уникатно нешто и популарност и гледаност би била огромна. Али, то се напросто не сме, јер је закон и међународни стандарди су такви. Ви то не смете да урадите! Не смете никог да убијете и не смете ником да одсечете руку, да га осакатите и тако даље. У неким земљама, немојте мислити да то није популарно. Значи, погледајте у Ирану, тамо кад каменују, или било где, или убијају, то је итекако популарно...

"...Исто тако, не смете да ширите говор мржње. Моје информације, које имам ја инсајдерске, ја немам никакве теорије завере о свим нашим таблоидима и жутој штампи, оно што мени говоре уредници и новинари тих медија, они кажу да они то пишу прво, под а, зато што ако напишу такав текст, пун говора мржње, прво ће људи кад седе по кафићима посегнути за том новином. Неће да посегну за `Борбом` и за `Данасом`, то је као досадно, али ће да посегну за оним где има на насловној страни `Шиптари нападали`, или, не знам, `Пребићемо их`, `Убићемо све педере`. Напросто, људи ће да посегну и новинари када дођу да раде, њима је отприлике, макар колико сам ја разговарао у неколико медија, њима је речено ко је та листа људи и мањина против које ти пишеш, против које је пожељно да у тој новини ти пишеш. Када сам питао да ли та листа постоји негде на папиру, та листа не постоји на папиру, али се то углавном зна. Када гледате о нацијама и етничким групама, ту знате, ту су Албанци, Хрвати, Бошњаци, Роми у неким ситуацијама, ако показујете да су лопови и тако даље. Око личности, зна се које су личности од политичара врло непопуларне, и зна се у којим новинама тачно шта се пише против политичара. Значи, зна се ко је непопуларан овде, Динкић, па тако даље, кренете редом, имате 15 непопуларних личности. Даље, цивилно друштво, зна се, ево Биљана Ковачевић Вучо, Наташа Кандић... Па немојте рећи да не знамо! Значи то је, тако даље... Кад се гледа естрада, зна се и на естради против кога треба писати. У економији такође, које се фирме дирају, против које фирме је пожељно да ширите неку врсту мржње, или да извлачите нешто о томе. Оно што је потпуно мени било шокантно да управо у стварима које уопште немају везе са неким политичким делом је то такође тако. Ја кад сам игром случаја био на Евровизији потпуно ме шокирало тамо. Значи, мораш да шаљеш, новинари морају да шаљу нешто везано за Албанију и нешто за Хрватску и за Босну. То мора да се нешто види, да нешто ту, нека подметачина или нешто, да се некако потхрани та мржња..."

Дирљива слика коју о Србији шири неко ко би наводно доприносио напретку Србије.

Горе него ЈУЛ и Г17

Већ оуглала на појаву да се за руковођење Србијом традиционално отимају они који о

овој држави и овом народу ни у дубокој хипнози не би могли ни да помисле ишта похвално, српска јавност није се превише заинтересовала за Милетићев поход ка функцији повереника за заштиту равноправности. Срећом, скупштински одбор је одбио да укаже своје поверење Горану Милетићу, за кога је гласао само Чедомир Јовановић у име ЛДП, странке која је и предложила овог кандидата – осталих девет чланова није подржало правника иза кога је стало 213 невладиних организација.

Толико мноштво од 213 некаквих организација није, на крају крајева, уплашило ни Светозара Чиплића, који је у поменутом интервјуу "Новостима" рекао:

- Повереник за заштиту равноправности не треба да брани интерес појединих мањинских група, већ да од дискриминације штити све грађане.

То је прилично разуман одговор на кампању коју је НВО империја водила у Милетићево име, а у којој је свако мало истицано да Милетић има велико искуство у одбрани права "управо оних друштвених група које су у неравноправном положају". Али, Друга Србија баш и није позната по томе што уважава разумне примедбе, нити по томе што признаје заслужене поразе: тих 213 невладиних организација, окупљених око "Коалиције против дискриминације", увелико најављује да ће и на поновним изборима кандидовати Горана Милетића.

То јасно указује на потребу да се све приметнија агресивност овдашњег невладиног сектора – тачније, оних невладиних организација које можемо сврстати у Другу Србију – реши системски. Српско друштво је већ и превише трпело због успињања до власти неких структура које нису имале никакво упориште у гласачком телу, али ово што сада ради Друга Србија још је поразније него "коалициони капацитети" ЈУЛ-а или Г17: ове партије су се макар појављивале на изборним листићима; никад, или скоро никад самостално, али ипак су бирачи имали прилику да не заокруже коалиције којима су припадале. Од инфилтрације НВО сектора никако не могу да нас одбране бирачи. По том питању, наш заштитни механизам почива искључиво у политичким институцијама државе Србије, које су у случају Горана Милетића можда имале, заједно са целом државом, више среће него памети.